

tanrininyasasi.org

Ek 8f: Komünyon Ayini — İsa'nın Son Akşam Yemeği Fısıh'tı

Bu sayfa, Tanrı'nın Yasası'nın yalnızca Kudüs'te Tapınak mevcutken yerine getirilebilen buyruklarını ele alan bir serinin parçasıdır.

- [Ek 8a: Tapınak Gerektiren Tanrı'nın Yasaları](#)
- [Ek 8b: Kurbanlar — Neden Günümüzde Yerine Getirilemezler](#)
- [Ek 8c: Kutsal Kitap'taki Bayramlar — Neden Günümüzde Hiçbiri Yerine Getirilemez](#)
- [Ek 8d: Arınma Yasaları — Tapınak Olmadan Neden Yerine Getirilemezler](#)
- [Ek 8e: Ondalıklar ve İlk Ürünler — Neden Günümüzde Yerine Getirilemezler](#)
- [Ek 8f: Komünyon Ayini — İsa'nın Son Akşam Yemeği Fısıh'tı](#) (Bu sayfa).
- [Ek 8g: Nezirlik ve Adak Yasaları — Neden Günümüzde Yerine Getirilemezler](#)
- [Ek 8h: Tapınakla İlgili Kısmi ve Sembolik İtaat](#)
- [Ek 8i: Çarmıh ve Tapınak](#)

Komünyon ayini, bu serinin açığa çıkardığı şeyin en güçlü örneklerinden biridir: Tanrı'nın Tapınak'ı, sunağı ve Levililer kâhinliğini kaldırdığında bizzat **imkânsız** kıldığı buyrukların yerine, insanların icat ettiği sembolik “itaat.” Tanrı'nın Yasası, kurbanların ya da Fısıh'ın yerine geçmek üzere tekrarlanan bir ekmek-şarap töreni buyurmadı. İsa Tapınak yasalarını asla iptal etmedi ve onların yerine geçecek yeni bir ritüel de tesis etmedi. Bugün insanların “Rab'bin Sofrası” dediği şey, Tevrat'tan gelen bir buyruk değildir ve Tanrı'nın Tapınak'tan bağımsız bir yasası da değildir. Bu, İsa'nın son Fısıh'ta yaptığı şeyin yanlış anlaşılması üzerine kurulmuş insanî bir törendir.

Yasanın örüntüsü: gerçek kurbanlar, gerçek kan, gerçek sunak

Yasa altında bağışlanma ve anma, hiçbir zaman kurbandsız sembollere bağlanmadı. Merkezî örüntü açıktır: günah, gerçek kanın Tanrı'nın Adı için seçtiği yerdeki gerçek sunakta sunulmasıyla ele alınır

(Levililer 17:11; Yasa'nın Tekrarı 12:5-7). Bu, günlük sunular, günah sunuları, yakmalık sunular ve Fısh kuzusu için de geçerlidir (Çıkış 12:3-14; Yasa'nın Tekrarı 16:1-7).

Fısh yemeği, serbest biçimli bir “anma hizmeti” değildi. Tanrı'nın buyurduğu, şu özelliklere sahip bir hizmetti:

- **Kusursuz, gerçek bir kuzu**
 - Çıkış 12:3 — Her ev halkı Tanrı'nın buyruğuna göre bir kuzu almalıdır.
 - Çıkış 12:5 — Kuzu kusursuz olmalı; bir yaşında, kusursuz bir erkek olmalıdır.
- **Gerçek kan; Tanrı'nın buyurduğu gibi ele alınan kan**
 - Çıkış 12:7 — Kuzunun kanından alıp kapı sövelerine ve üst pervaza sürmelidirler.
 - Çıkış 12:13 — Kan onlar için bir işaret olacaktır; RAB kanı görünce üzerinden geçecek ve hiçbir bela onları yok etmeyecektir.
- **Mayasız ekmek ve acı otlar**
 - Çıkış 12:8 — Kuzuyu mayasız ekmek ve acı otlarla yemelidirler.
 - Yasa'nın Tekrarı 16:3 — Yedi gün mayalı ekmek yemeyecek, yalnızca “sıkıntı ekmeğini” yiyeceklerdir.
- **Belirli bir zaman ve düzen**
 - Çıkış 12:6 — Kuzu, ayın on dördüncü günü alacakaranlıkta kesilmelidir.
 - Levililer 23:5 — Fısh, birinci ayın on dördüncü günü, belirlenmiş zamanda kutlanır.

Sonradan Tanrı Fısh'ı merkezîleştirdi: kuzu artık herhangi bir kentte değil, yalnızca O'nun seçtiği yerde, O'nun sunağının önünde kurban edilebilirdi (Yasa'nın Tekrarı 16:5-7). Bütün sistem Tapınak'a bağlıydı. Kurban olmadan bir Fısh “semböl” diye bir şey yoktu.

İsrail kurtuluşu nasıl hatırlardı?

Tanrı, İsrail'in Mısır'dan çıkışı nasıl hatırlaması gerektiğini Kendisi tanımladı. Bu, basit bir tefekkür ya da sembolik bir jestle değil, buyurduğu yıllık Fısh hizmetiyle olacaktı (Çıkış 12:14; 12:24-27).

Çocuklar, “Bu hizmetle ne demek istiyorsunuz?” diye sormalı; cevap da kuzunun kanına ve Tanrı'nın o gece yaptığı işlere bağlanmalıydı (Çıkış 12:26-27).

Tapınak ayaktayken sadık İsrail, Kudüs'e çıkıp kuzuyu kutsal mekânda kestirerek ve Tanrı'nın buyurduğu gibi Fısh'ı yiyerek itaat etti (Yasa'nın Tekrarı 16:1-7). Hiçbir peygamber, bunun bir gün uluslar arasında dağılmış binalarda bir parça ekmek ve bir yudum şaraba indirgeneceğini ilan etmedi. Yasa bu “yer değiştirmeyi” bilmez. Yasa yalnızca Tanrı'nın tanımladığı Fısh'ı bilir.

İsa ve son Fısh'ı

İncil metinleri açıktır: İsa, ihanet edildiği gece öğrencileriyle yemek yediğinde bu bir Fısıh yemeği idi, uluslar için icat edilmiş yeni bir tören değildi (Matta 26:17-19; Markos 14:12-16; Luka 22:7-15). O, Baba'sının buyruklarına tam itaat içinde yürüyordu; Tanrı'nın belirlediği aynı Fısıh'ı tutuyordu.

O sofrada İsa ekmeği aldı ve “Bu benim bedenimdir” dedi; kâseyi aldı ve antlaşmadaki kanından söz etti (Matta 26:26-28; Markos 14:22-24; Luka 22:19-20). O, Fısıh'ı kaldırmıyordu; kurbanları iptal etmiyordu; uluslar için yeni dinî hizmet yasaları yazmıyordu. Yasanın zaten buyurmuş olduğu her şeye, Kendisinin ölümüyle “gerçek Kuzu” olarak tam anlam kazandıracağını açıklıyordu.

“Beni anmak için bunu yapın” dediğinde (Luka 22:19), “bu” onların yemekte oldukları Fısıh hizmeti idi; Yasa'dan, Tapınak'tan ve sunaktan koparılmış yepyeni bir tören değildi. Onun dudaklarından, uluslar için kendi takvimine, kendi kurallarına ve kendi din adamlarına sahip Tapınak'tan bağımsız yeni bir düzenleme buyruğu çıkmadı. İsa, Yasa'yı ve Peygamberler'i kaldırmaya gelmediğini; gök ve yer geçmedikçe Yasa'dan en küçük çizginin bile düşmeyeceğini zaten söylemişti (Matta 5:17-19). O hiçbir zaman, “Ölümünden sonra Fısıh'ı unutun ve bunun yerine nerede olursanız olun ekmek-şarap hizmeti oluşturun” demedi.

Tapınak kaldırıldı; Yasa kaldırılmadı

İsa Tapınak'ın yıkımını önceden bildirdi (Luka 21:5-6). Bu, M.S. 70 yılında gerçekleştiğinde kurbanlar durdu, sunak kaldırıldı ve Levililer hizmeti sona erdi. Ancak bunların hiçbirisi Yasa'nın kaldırılması değildi. Bu bir yargıydı. Kurbanlarla ve Fısıh'la ilgili buyruklar hâlâ yazılıdır; dokunulmamıştır. Tanrı, bu sistemin işlediği yapıyı kaldırdığı için artık onları yerine getirmek imkânsızdır.

Peki insanlar ne yaptı? Bazı yasaların Tanrı kutsal mekânı geri getirene kadar onurlandırılması, ama yerine getirilememesi gerektiğini korku ve alçakgönüllülükle kabul etmek yerine, dinî önderler yeni bir ritüel icat etti — komünyon ayini — ve bu icadı şimdi İsa'yı “anmanın” ve O'nun kurbanına “katılmanın” yolu ilan etti. Fısıh sofrasındaki ekmek ve kâseyi alıp Tapınak'ın dışında, Yasa'nın dışında, Tanrı'nın buyruğunun dışında yepyeni bir yapı kurdular.

Komünyon ayini neden sembolik itaattir?

Komünyon ayini, neredeyse her yerde Tapınak kurbanlarının ve Fısıh'ın yerine geçecek bir uygulama olarak sunulur. İnsanlara, kilise binasında ya da herhangi bir binada ekmek yiyip şarap (ya da meyve suyu) içerek Mesih'in buyruğuna itaat ettikleri ve Yasa'nın işaret ettiği şeyi yerine getirdikleri söylenir. Oysa bu, Tanrı'nın yetkilendirmediği sembolik itaattir.

Yasa, sunaksız ve kansız bir sembolün buyurulmuş kurbanların yerine geçebileceğini hiçbir zaman söylemedi. İsa bunu söylemedi. Peygamberler bunu söylemedi. Şu konuları tanımlayan hiçbir buyruk yoktur:

- Bu yeni komünyonun ne sıklıkla yapılması gerektiği
- Kimin yönetmesi gerektiği
- Nerede yapılması gerektiği
- Bir kişi asla katılmazsa ne olacağı

Ferisiler, Sadukiler ve din bilginleri gibi, bu ayrıntıların tümü insanlar tarafından icat edilmiştir (Markos 7:7-9). Bu tören üzerine tüm teolojiler kurulmuştur — kimi buna sakrament der, kimi “antlaşmayı yenileme” der — ama bunların hiçbiri Tanrı’nın Yasası’ndan ya da İncillerdeki İsa’nın sözlerinden, bağlamı içinde anlaşılmış hâliyle gelmez.

Sonuç trajiktir: kalabalıklar, Tanrı’nın buyurmadığı bir ritüele katılarak Tanrı’ya “itaat ettiklerine” inanır. Oysa gerçek Tapınak yasaları hâlâ ayaktadır; Tanrı Tapınak’ı kaldırdığı için yerine getirilemez durumdadır. İnsanlar ise korku ve alçakgönüllülükle bu gerçeği onurlandırmak yerine, sembolik bir hizmetin onların yerini tutabileceğini iddia eder.

Yeni yasalar icat etmeden İsa’yı anmak

Kutsal Yazılar, Mesih’in göğe alınışından sonra O’nu nasıl onurlandıracağımız konusunda bizi yönlendirmesiz bırakmaz. İsa, “Beni seviyorsanız buyruklarımı tutarsınız” dedi (Yuhanna 14:15). Ayrıca, “Bana ‘Rab, Rab’ diyorsunuz da neden söylediklerimi yapmıyorsunuz?” diye sordu (Luka 6:46).

Onu anmanın yolu, icat edilmiş törenlerle değil; Mesih’ten önce gelen peygamberler aracılığıyla Baba’nın konuştuğu her şeye ve Mesih’in Kendisinin öğrettiği her şeye itaat etmektir.

Uygulanabileni uygularız, uygulanamayanı onurlandırırız

Yasa dokunulmadan duruyor. Fısıh ve kurban sistemi ebedî kurallar olarak yazılı kalıyor; ancak Tanrı Tapınak’ı, sunağı ve kâhinliği kaldırdığı için bugün onlara itaat etmek imkânsızdır. Komünyon ayini bu gerçeği değiştirmez. Sembolik ekmek ve sembolik şarap, itaat hâline gelmez. Tapınak yasalarını yerine getirmez. Tevrat’tan gelmez ve İsa da onu uluslar için yeni ve bağımsız bir düzenleme olarak buyurmadı.

Bugün uygulanabilen şeylere itaat ederiz: Tapınak’a bağlı olmayan buyruklara. Uygulanamayanı ise ikameler icat etmeyi reddederek onurlandırırız. Komünyon ayini, Tanrı’nın bizzat oluşturduğu bir boşluğu insan icadıyla doldurma girişimidir. Rab korkusu, bu itaat yanılışmasını reddetmemize ve O’nun gerçekten buyurduğu şeye geri dönmemize yol açar.